

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

21. Dies Augusti. Magna est miseria, superbus homo; sed major
misericordia, humilis Deus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

qui attentionem, modestiam, reverentiam, &imum animi silentium imperet. Quod si lubeat immensa spatia, dum precaris, vagari; quid tam mensuī, quam Dei immensitas? quo cunque cum illi occurris prompto tibi succurrere, si ad illū necessitate recurris. Proderit, ut tempore oratione contineas intra gyrum modestiæ; nec divagē antè animum componere; ut sit sedatus, & disponere, cogitando, quid agas; quò tendas, quid intendas cum quo agas, cui sis locuturus; & quid, & quomodo cum eo locuturus. Quapropter, cùm oratio negotium omnium negotiorum negotiosissimum quia est cùm suprema Majestate de negotiis summ momenti colloquium: quisque, prius quam illud aggreditur, & locum oraturus ingreditur, imiter D. Bernardum, cujus hodie dies est solemnis, cùm oraturo familiare erat dicere: Veniens ad Ecclesiam pone manum super ostium, & dic: *Expectate hinc agitationes male, intentiones, & affectus cordis, & appetitus carnis.* Tu autem, anima mea, intra gyrum Domini tui, ut videas voluptatem Domini, & visites templum ejus. Si hoc modo imiteris Bernardum, excipiet Deus tuam orationem, sicut suavitatem nardum. Itaque, dum oras, totus attende, qui totus intendit tibi. Decet enim oraturum,

Numen ad immensum, torum convertere sensum.

21. DIES AUGUSTI.

Magna est miseria, superbus homo; sed major mille ricordia, humiliis Deus. *S. August. de Catech. rudib. c. 4.*

J.U

Augustus.
Reveren. I.
tia in ora-
tione.

Tessera.

655

UT oratio utilis sit oraturo, in duobus maximè retinerendis elaborandum est ei, Attentione, & Reverentiâ. Hi sunt duo aurei cardines orationis, geminæ claves Devotionis, duo ubera nascentis pietatis, utraque sibi vim, & robur conciliat. Reverentia gignit Attentionem: Attentio auget Reverentiam. Hæc componit animum, & præsentem facit, & concursum inanum simulacrorum coërcet, atque abigit, quæ à Divino colloquio mentem averterent. Denique Reverentia commendat orationem; & veluti grata quædam ornatrix illam venustat, quò decentius in conspectum magni Regis introëat; sine illa, est deformis, & ut pudula rejicitur. In primis, perspectâ propriâ misericordia, omnino seponenda est omnis superbia; nec enim Deus in illum gratias erogat, qui sibi multum arrogat, ut est omnis arrogans. Fateor, major est humilis Dei misericordia, quam superbi hominis miseria: tamen non prius incipiet humilis Deus oraturo esse misericors, quam desierit homo superbiendo esse miser. Quomodo enim Deo superbus orans assistet, cum Deus superbis resistat? Ut igitur liberetur omni miseria, liber ab omni superbâ, ad Deum accedat, quantâ potest maximâ reverentiâ. Hæc, ut ales Jovis, solis amica, super evecta nubes, & tonitrua mundana pompa, ad solium usque Triadis, ubi anima inexplicabilibus donis ornatur, viam pandit.

II. Reverentia monet non temerè eundum esse ad orationem, ad summi Numinis familiariatem, ad Gratiae thronum, ad cœli Regem alloquendum; sed excitandam prius voluntatem ad præstabilitissimum

lissimum illud negotium quām sanctissimē obsequiū priusq
dum. Hæc clare denuntiat, orationem non esse pote pron
nihili, aut exigui momenti, aut de numero commūnū. Ecc
nium operum; ad quæ solemus consuetudine reverentiā
dam agendi, ac frequentiā inconsultē, temerē, & irgenua,
ulla præmeditatione accedere. Quippe, Deum tamen, p
bis adeundum ēsse, deque illis rebus agendum, quæbus!
bus nullæ graviores putari debent. Oratio, est mensa vice, ve
ad Deum legatio; sustines enim personam legati. Ambula
gatus porrò, antequam Regem convenit; quid Re
dicturus sit, accuratē secum discutit; verba singula, ô fili
prius in charta exarat; quām lingua pronuntiat
dein quid Regi responsurus sit, solerter confidit.
Legatus olim quispiam Græcus, cùm sibi Perfani
Regem alloquendum videret; annum expectavit, q
consideratē loqueretur. Cùm enim, in Magnatum
auribus, verba omnia examinentur ad trutinam: m
ritò & ipse sua singula verba, suis momentis trutin
bat, ne possit, si quid minus cautè sibi elabi finere,
insimulari vel audaciæ, vel temeritatis, vel impruden
tiæ. Locuturus es, dum oras, non cùm uno è Ma
gnatibus: sed cùm eò, qui Magnatum omnium
est Dominus: cuius magnitudinis non est finis.

III. Tu igitur, si non annum unum, ut ille Leg
tus: saltem quartam horæ partem impende, ut qu
tu tantillus, Regi tanto sis dicturus: ipsa te Majesta
infinities reverenda faciat te reverentem, & atter
tum: quæ non solum verba singula, sed singulas etiam
verborum syllabas: immo singulos in syllabis latitantes
affectus vocabit ad libellā. Movebit te ad reverentia
ipsius Filii Dei Patrē orantis modestia, & reverentia

August. Augustus.

Tessera.

657

ime ob, qui priusquam Patrem oratus accederet, toto cor-
on esse, pone pronus, (a) procidit in faciem suam super ter-
re commam. Ecce hic omnipotens Dei filius, submississimā
rudine reverentia inclinat Corpus, inflectit humeros, incur-
nere, & iugnua, & qui in principio (b) Creavit cælum &
Deum terram, procidit in faciem suam super terram. Os u-
ndum, quæbe ! qui erecto collo, elatis superciliis, pingui
o, est membris, ventosissimo fastu, summis per terram plan-
i legati, humulas per vias Babylonicas : vide h̄c Altitudi-
; quid R̄m depresso, Majestate in solum prostratam: vi-
rba singule, ô fili terræ ! filium Dei affixum terræ ! vi-
onunita pulvis, & cinis ! totum Dei pulvere involutum!
prodigium ! illuc figit Deus suam faciem: ubi solent
i Persanæ omnes figere pedes. Audiant h̄c illi, quibus ora-
tus, grave est flectere bina genua, loquentem Cæ-
Magnatum Arelatensem. (c) Orat Misericordia, & non
umiseria: orat Charitas & non humiliatur inqui-
prostratus in terra orat Medicus) & non inclina-
bi sinere, regrotus: orat Innocentia, & non orat nequitia: o-
imprudens, qui peccatum non fecit, & non orat multis pecca-
tibus, ut indugentiam mereatur accipere; orat
reus, ut indulgentiam mereatur accipere; orat
dicaturus, & orare dissimulat judicandus. An non
manifesta est nostræ Tesseræ veritas ? Magna est
superbus homo, &c. Nonne h̄c verè humili-
Deus ? qui jacet in terra supplicis ritu, tanquam
omnium scelerum reus ? Cave ergo à superbia, qui
ares à miseria ; quia
Sit tibi gratia, si sapientia, formaque detur:
Sola superbia destruit omnia, si comitetur.

Part II

Tt

22. DIES

[a] Matth. 26. 39. [b] Gen. 1. 1. [c] Hom. 29.